

[Socialministeren]

on, som er værdig og naturlig og fornuftig på dette område.

Jeg har godt hørt begrebet velgørenhed blive draget ind i debatten på en lidt nedgørende facon. Hertil må jeg sige, at jeg ved godt, at hvis man ser på begrebet, som det blev opfattet for 25-50 år siden, så er det set med manges øjne i dag noget, som ikke er acceptabelt. Sådan har jeg det ikke. Jeg vil gerne sige: er velgørenhed som princip ikke udtryk for, at mennesker er noget for hinanden? Er det, det drejer sig om her, ikke, at mennesker skal være noget for hinanden, at ældre også skal være noget for hinanden, og at generationerne skal være noget for hinanden? Der er f. eks. nævnt den tanke i forbindelse med beskæftigelsen for ældre, at ældre jo kunne komme på besøg i børnehaver og tale med børnene, og jeg tror, at det kunne formidle en kontakt mellem generationer, som er gået tabt i det moderne samfund. Det er bare en enkelt tanke.

Der bliver spurgt om, hvad man forestiller sig at de ældre selv skal lave. Ja, de ældre skal lave en lang række forskellige former for aktiviteter, hjælpe hinanden, og det kan være helt nede på det elementære niveau, hjælpe hinanden med at gå til de forskellige omsorgsaktiviteter eller foredragsrækker, eller hvad det nu måtte være. Vi skal væk fra tendensen til, at det skal der komme nogle fra samfundet og bistå med. Det skal man selv klare, og vi mener, at vi som politikere har en forpligtelse til at gøre opmærksom på, at det er en værdig måde at løse problemerne på.

Omsorgsarbejde har naturligvis været meget inde debatten, og jeg synes, der er grund til at sige, at omsorgsarbejde har været en stor succes i de år, det har eksisteret, og det vil det nok også fortsat være. Men jeg tror, at der også her er behov for oplødnings. Det er nævnt - jeg tror, det var fru Lizzie Lichtenberg - at der også skal stilles krav, at man ikke bare skal modtage, man skal også yde. Det tror jeg er noget meget afgørende at få føjet ind. Jeg tror også, det er afgørende, at tilbuddene omkring omsorgsaktiviteter bliver betydelig mere varierede, end vi har kendt det før.

Når fru Yvonne Herløv Andersen nævner smeden, der bliver sat til at lære at strikke, så må jeg nok sige, at det også virker parodisk på mig, det må jeg indrømme. Det er et

udtryk for, at omsorgsaktiviteterne er blevet noget, vi presser ned over hovedet på den ældre generation, fremfor at prøve at finde nogle tilbud, som opfylder de mange forskelligartede behov, som ældre mennesker, som alle mennesker i dette samfund har. Jeg er meget enig med dem, der i deres indlæg har understreget, at vi ikke skal sætte folk i bås. Nu diskuterer vi ældre i dag, og derfor bruger vi udtrykket ofte, men mange af de ting, vi diskuterer her, er jo ting, der også bør være målsætninger for alle andre grupper i samfundet.

Det, det drejer sig om, når vi diskuterer de ældres forhold, er unægtelig, at man nærmer sig et tidspunkt, hvor behovet for service fra det offentlige side og et sikkerhedsnet vokser. Det, det drejer sig om, er naturligvis, at vi er i stand til at træde til med et sikkerhedsnet, som er tilstrækkelig godt for mennesker, efterhånden som deres muligheder for at klare sig selv er blevet forringede. Men vi skal passe på, at vi ikke opfatter det som én stor, samlet gruppe, som vi skal skabe rammer for. Det er, som det er blevet nævnt, i virkeligheden en meget begrænset gruppe, der har brug for det meget omfattende sikkerhedsnet.

Der er jo mange ting at kommentere, men jeg føler mig faktisk forpligtet til efter den disposition, jeg selv har lavet, også at komme med bemærkninger om de enkelte temaer, jeg har trukket op.

Fru Inge Fischer Møller mener, at det er få ting, jeg tager op fra ældrekommisionens rapport. Det er med vilje, for jeg kunne godt være gået helt ned i tandproteserne; der er jo ikke grænser for, hvad der er nævnt i ældrekommisionens rapport. Jeg har valgt, fremfor at folketinget skulle komme med bud på hvert eneste hjørne af ældrepolitikken, at trække de hovedprincipper op, som jeg mener er afgørende for den fremtidige udvikling, for pensionistens dagligdag.

Det første er spørgsmålet om en mere smidig tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet. Jeg er blevet spurgt direkte - jeg tror, det var hr. Tinning, der gjorde det - om jeg ville afskaffe efterlønnen. Dertil vil jeg sige, at det siger jeg selvfølgelig ikke noget om, for det er arbejdsministerens bord. Det, jeg har sagt i min redegørelse, er, at vi har fået indrettet et stift system via efterlønsordningen, og jeg opfordrer arbejdsmarkedets parter til at drøf-